

1847-12-01

AFSENDER

Frederik Krebs

MODTAGER

J.Th. Lundbye

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Arkivplacering:
Mappe 81 nr. 10

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Min Skoogaard!

Jeg havde allerede for længe siden
skrevet Dem til, dersom jeg ikke havde
hørt en dunkel Andet om, at De ikke er
en Ven af Correspondencen, idelvis end ikke
af at skrive Brev. Men saa tænkte jeg sig
til mig skrevet Skoogaard nok, naar jeg skri-
ver hans til; han vil ikke lade mig sidde i
min Ensamhed her uden at besvare mig
mine Brev; naar han skriver til mig, be-
hvæge han ikke at paalægges sin Pen Taag,
han ved, hvad det er ærligt og godt ment
Alene ærligt og godt fortaet, - og skulde han
Ulyk til at skrive Brev ikke kunne over-
vænde, saa er Skoogaard dog et Men-
neske af de fæd, som jeg vil skrive til,
om han end aldrig sender mig en Linie
til Svare. Af Landby's Brev har De vist
allerede faaet en lille Beskrivelse af min
Faschold herovre, men den har vist ikke
været signdeligt tilfredsstillende. hos
Schwendens kan De erfare lidt mere, men
det er ogsaa lidt nok. Med fæd Ord. Na-
turen er god nok, der er Lyst at udsætte
paa den - men Menneket! ja de er
agtsam paa deres Liv skikkelige nok, men
man kan joet ikke sige, at de leve, man
tager for saa vidt de spise, drikke, sove
ekr. Jeg haaber ikke, at De troer mig for
stump af en stot Dolog, Lygdans i Hæst
ekr. - jeg er ogsaa paa, at haade De og Andet
ikke give mig Ret, naar De engang kommer
heerover. Jeg er nu træt af at beskrive Læse
og jeg vil derfor henvise Dem til forgynt
Landby og Schwendens - engang i Tidens
skal jeg nok give Dem nogle Skizze. ~
Hvædes staaer det sig med Hænder?
Ja den vil ikke skelne nogen Favndring idenne

Retur og jeg tørkes næsten om, at der for det
første vil skee nagers Forsandig, saa lidt som
i mange andre Returager. Det er en Gjæring
og Foræirelsens Tid, og i en saadan Tid vil
der Middelmandigheden og Høhedens altid Hæder-
skærmet flyve foran Kæften - naar Pættens syden
og gjæres Kammes Afskummet tilføres - og
naar Vegetationen ved Efteraars-tid trækker sig
tilbage i sig selv for at beredde sig til en ny
årlig Idet, saa skjæder Pædskæften i
sine frangende Farver indet, præter i de
mørke Dage med sine Farver, nares af For-
raadelsen og Undergangen rundt om den.
Saaledes forholder det sig ogsaa med vor Tid-
mægtigs Interesses og ifald med at kampet sig
og en ny. De sidste Spor af Middelalderens
Skarpe Adskillelser skulle nu udsluttes. Bonden
vil snart opføre at være Bonde, Borgeren at
være Borger, Adelsmanden at være Adelsmand
Der ydes Færd vil staa at skæffe de Granden
som var vil begrunde i en alder Tid's særg-
ne Forhold, men som nu er uden Gjældighed.
Og i Virkeligheden er Skærmen der ikke mere.
Adelsmanden har i Virkeligheden kun bevarer Skær-
net og Kæften af det som skulde karakterisere
den som, og er nu ikke andet end en smudsig
Blev, som legitimeres til Færd stede i Smuds
efter sig. - Tillekammeren giver den fine Mand
og Smuds dammer. - Bonden vil kun Bonde i sin
Udøvelse om det, som tjener ham. - Den lærde
Mand har ingen Lærdom, men har dog heller ikke
anden met. Manden, som skulde kjæle den til
at sande og luttet Færdens opdyggede Efterladelse
skæde. - Dannelsen tilføres ikke mere nager enkelt
Mand, men i sin Færd efter at blive almindelig
færd den i Realiteten ligesom overalt. Passi-
onsmin er en Gjenganger, som snart ikke mere
vil skram med Nager. Lægen er sig selv, men
Enhver er Dilettant i Nager, som ikke vedkommer
den ham. Alle færd sønderknud om uden at vide
hvad og efter hvad de færd. Der er intet
Publikum, thi et Publikum maa have et færd Oms-
kræft i sig selv, men vor Tids Mægtig bestander
af orientalske Atomer, der ikke kunne finde
sig tilrette. Genet er tæst - thi det har ikke færd
Færd og færd det Færd, vil det kun mere
færd. - Tidens er endnu ikke ham met. Men
Småtalentene - de sidde omkring den siddende
Pætt, kige i den, ligger til den, ligger til den
Innen; og hvad de ser, lugte og høre, det

førtale og male de strax med meget Spirtatel,
og Pottem, som høies som egen Hæder her og der
gik, tænker det er dog nogle Tandens Fælle. "Hos Tids
er netop Tiden for Smaataleren, de eegne her
den og vilde endog eegne den en færd Stund.
Men Pottem (de gamle, afsmættede Røjserne med
deres adskillte Former) vil vel snart sprenges og saa
tages Tandens alle Smaatalerne i Skrak og Slegt.
Saa har jeg dog squaldet. — Hvorledes gaar
det med Hæderens Højsaand, det store Hæder?
Saa skal jeg atter se noget fra Deres Hæderstue?

Med Højsaand til Grundens og Bolig er der kun
svage Udtryk, og det snart maatte blive. Saa
saa man i det hele taget er tjent med de to Grundens
me, begynder at blive en trulselig Sag for mig. Saa
de jeg faar et Stykke Grund, der var stort nok til
Røjser og Hæder, saa saar jeg, at jeg for mit Vid
kommer maatte være tilfids. Men Ulykken er
at en saadan Bolig uden Jord maatte vilde
være ganske uden Løbskab, naar jeg en gang
skulde drage herfra. I hvad Beslutning jeg saa
tager, vilde jeg ønske, at De og Lundby
de var herovre naar jeg skal bygge eller
overtage min Bolig, for at modtage et godt
Råd. Derom jeg skal bygge, saa sendte jeg
bestemt en Tegning til Deres Arkitekt, men
saa man det ikke var for kritisk, thi her er kun
fær Skæbne at arbejds med og saa 1500 Rbdl
kommer den ikke til at koste, men man den
ikke kan end til at koste. Gud give, at jeg til
Tidspunkt sidde i Besked, og at jeg til næste
Efteraar var fuldkommen i Orden. Men faar
jeg en Bænk til Tidsaand, ventte jeg ganske
sikkert at se Dem og Lundby herovre til
Sne med. Lev nok Kjære Ven! og dersom
De kan overtale Dem dertil, saa skriv snart
til mig, men det maa være meget snart, dersom
Mik Fejsten forinden skal stoppe at Læses over.

spændende. ~ Mange Hilsener fra min Moder.
 Det er haardt at se. ~ Mils Lundby og det
 der jo fjattede Løvet med ham. Deres Længsel
 naar jeg glæder mig over Deres Tegninger og Brev.
 Det er jeg paa det haardt haardt, altså det som var
 med 9. 17. Okt. og sad Tr. Danielson! Et ubestemt Ønske.

1ste Dec 1847.

Mrs. Landskabsmaler Hørgaard.

SIKVGAARD-MUSEET
 Mappe 81 Nr. 10

Mils Lundby og mig har, at jeg i dette Brev.
 Det fik hans Brev til mig store Glæde. Mils og aasveller
 Hver sin, har det snart paa Brev fra mig.